

Nämä Herrasmiehet

Viikate

He eivät sarviaan seinille maalaa
Ei heitä rujouttaan saa halaamaan
Eivätkä vesillä vilkkailla naaraa
kun eivät ujouttaan peittoon saa
tai piiloon vahvaa ihmisvihaa

Ympärillään ilmanala misantrooppinen
luottamusta valavat vain kuolleen tilan kylmät hirret
Ei haittaa oikean- vai vääränoppinen
kirjoistaan laulavat vain iankaikkisuuden virret

Nämä herrasmiehet toisiansa
eivät siedä edes unissansa
Saa aatos jaloin sekä mieli lämmin
kulkea taivasta kohti keskenään

Huudot vähiin jäävät kuten kuiskauksetkin
sovulla ei sijaa saada lehtereiltä tämän kerhon
Kolkko katse salpaa keskustelun uksetkin
esiripun sijaan sulkeutuvat paksuun savuverhoon

Nämä herrasmiehet toisiansa
eivät siedä edes unissansa
Saa aatos jaloin sekä mieli lämmin
kulkea taivasta kohti keskenään

Kaatavat maljan, kaatavat maljan itselleen
Kantavat taljan, nyljetyn taljan eteiseen
Vaik` olis arvokaskin tilaisuus
kaikesta kuultaa ihmisvihaisuus
kaikesta kuultaa, kyynistä kultaa huokuu ikuisuus

Nämä herrasmiehet toisiansa
eivät siedä edes unissansa
Saa aatos jaloin sekä mieli lämmin
kulkea taivasta kohti keskenään